

Reiser vilde blive kortere for dem, naar de kunde ankre der. Som Bevis for, at de færreste Havne egne sig som Tilflugtssted for Skibe paa disse Reiser, skal jeg tillade mig at anføre, at for nogle Aar siden, da der søvnedes nogle engelske Archangelfarere sendte den engelske Regjering en Drlogsdamper ud for at opspøge dem og yde dem Hjælp. Denne Damper anløb først Færøerne, fordi det var det rimeligste Sted, man kunde træffe paa dem. Endvidere kom der under Krimkrigen en engelsk Drlogsdamper ind; jeg tror, det var „the Bulldog“ eller „the Salamander“, for at forhøre, om russiske Skibe havde søgt Tilflugt der. Der er endnu en anden Omstændighed, der kunde have Indflydelse paa dette Spørgsmaal, og det er, at Færøerne ere feil aflagte i de specielle Kort over Verne; de ere nemlig aflagte 7 Minuter, det vil sige omtrent 2 Mil østligere, end de i Virkeligheden ligge. Hvorvidt det har nogen Indflydelse paa Seiladsen, eller hvorvidt det er rettet i de almindelige Søfort, tør jeg ikke indlade mig paa at bedømme; men saameget er vist, at der er forefaldet Strandinger paa Grund af, at vedkommende Skibsførere have troet, at de vare i rum Sø i det Dieblit, Stibet er stødt paa. Jeg er overbevist om, at naar der fandtes Fyr paa Verne, vilde mange Ulykker og mange forsinkede Reiser være blevne forebyggede. Jeg har blot tilladt mig disse Bemærkninger for at henlede den høie Regjerings Opmærksomhed paa Sagen, og jeg haaber, at naar Sagtyndige kunde komme til at faae deres Mening frem, vilde man maaske i fremtidige Finanslove se bevilget Beløb til Færøernes Belysning ved Fyr.

Fallesen: Maa det være mig tilladt at begynde med et Par smaa Henstillinger. Den ene er til den ærede Finansminister. Jeg vilde ret ønske, at Landets nuværende Hovedmønt, Guldmønten, var noget mere bekendt her i Landet, end det egentlig er Tilfældet. Som bekendt, modtages den af Mange med en vis Forsigtigtighed, en vis Varsomhed; man er helst fri for den. Det er fuldstændig urigtigt, at Folket staar i dette Forhold til Landets Hovedmønt. Jeg tror, at den ærede Finansminister bidrager ikke saa Lidt dertil, idet man i selve Finanshovedkassen, hvor man iøvrigt altid bliver modtagen paa den mest charmannte Maade, ikke kan faae en Sum af blot 2 til 300 Kr. udbetalt i Guld. Det er hendet mig, at man i Hovedkontoret beklagede, at man ikke kunde udbetale den forlangte Sum i Guld og derfor henviste til et andet Kontor, hvor maaske der var en Mulighed for at kunne faae Guld; men atter her beklagede man, at man ikke kunde, man havde kun en 20 Kr. og en 10 Kr.; det er fuldstændig faktisk, hvad jeg her siger, og det synes mig at være et urimeligt Forhold. Nu veed jeg

vel, at man kunde sige: Gaa hen i Nationalbanken, den ligger ikke saa langt derfra. Ja, det er for det Første forbundet med nogen Uleilighed, og for det Andet har der været Lidt, hvor man i Nationalbanken, naar man ønskede disse Anvisninger, de saakaldte Sedler, udbetalte i Landets Mønt, i Guldmønt, blev underkastet et Slags Forhør, om man ikke havde ifinde at gjøre noget galt med disse Penge, sende dem til Udlandet eller lignende, og det er noget, man nødig vil udsætte sig for. Selv om man ikke vilde gjøre videre, forekommer det mig, at man dog kunde give Folk Ret til at forlange de Penge, de høve i Finanshovedkassen udbetalte i Landets Lovlige Mønt. Naar jeg siger dette, er det ikke, fordi jeg har nogen særlig Passion for Guld, skjøndt jeg indrømmer, at jeg ikke holder af de fidebe Sedler, men fordi jeg har den Erfaring, at i alle de Lande, hvor Guldmønt for Summer indtil 1,000 Kr. ere det eneste Cirkulationsmiddel mellem Mand og Mand, udviller der sig altid en stor Sparommelighed. Hvad Grunden dertil er, veed jeg ikke, om det er Kjærlighed til de smukke Guldstykker, eller fordi man i andre Lande, hvor man har fidebe Sedler, gjerne giver dem ud for at blive af med dem, veed jeg ikke, men Faktum er det, at der i ethvert Land, hvor Guldet hører til Cirkulationsmidlerne, udviller sig en større Sparommelighed end andetsteds. Alle ville erindre, hvilken Betydning det havde for Frankrig, at det i 1870 havde en saa umaabelig Masse Guld ude blandt Folket. Hertil kommer, at der altid i et Folks Liv — det kan gjerne være, at der kan gaa et eller to Arhundreder hen — kommer en Lid, hvor der indtræffer en eller anden stor Kalamitet for Nationen, hvor det Første, som Fienden gjør, er, at han tager den kontante Beholdning, han kan finde, og under saadanne Forhold vil den daværende Befolkning befinde sig meget ilde stedt ved at have Sedler, der ikke kunne indløses. Men naar vi, hvad vi netop nu gjøre, vænne Befolkningen til at have Frygt for Guld og Kjærlighed til Sedler, vil denne Tradition naturligvis efterhaanden udvilde sig mere og tilsidst ikke være til at udrydde, saa at Sedlerne, hvad der er meget behageligt for Nationalbanken, paa Grund af den betydelige Gevinst, den har ved de forsvundne Sedler, naar hin Lid kommer, ville være det Æneste, man gjerne modtager i Betaling her i Landet. Dersom saadanne store Ulykker engang indtræffe, da vilde det være meget godt, om man ude i Datidens Befolkning havde Guldmønterne, som man kunde nedgrave hist og her. Ogsaa for de fremtidige Arkeologer, der om to til tre tusinde Aar skulde rode i Jorden, vilde det være en stor Behagelighed at finde en lille Potte med Guldmønter. Jeg ser allerede i Munden de interessante Afhandlinger, der ville udvilde sig netop af Hensyn til vore egne Guldmønter, der, som de Herrer, hvis